

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania E. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o wypłatę emerytury i odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 sierpnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 20 czerwca 2022 r., sygn. akt III AUa 192/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 20 czerwca 2022 r., w sprawie z wniosku E. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach o wypłatę emerytury i odsetki na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Kielcach od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołania.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko organu rentowego, że wnioskodawca (pełniący służbę przed 1 stycznia 1999 r.) jako osoba otrzymująca emeryturę policyjną nie jest uprawniony do równoczesnego pobierania świadczenia emerytalnego nabytego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co zresztą potwierdza uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., II UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58).

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, to jest: (-) czy powołana w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP (OSNP 2022 nr 6, poz. 58) interpretacji art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586, ustawa o zaopatrzeniu żołnierzy) ma zastosowanie również do świadczeń pobieranych przez funkcjonariuszy Policji zgodnie z ustawą z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 723, dalej ustawa zaopatrzeniowa funkcjonariuszy); (-) czy ubezpieczony, który pełnił służbę w Policji przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę policyjną wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych oraz nabył również prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest uprawniony do pobierania dwóch świadczeń, jeżeli prawa do obydwu emerytur, zostało ustalone w dacie przed dniem 15 grudnia 2021 roku, to znaczy przed dniem wydania uchwały III UZP 7/21.

Nadto skarga kasacyjna powinna być przyjęta do rozpoznania, gdyż w sprawie występuje istotna rozbieżność w orzecznictwie sądów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie III AUa 333/19; wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie IV U 286/2; wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu w sprawie IV U 760/20) z uchwałą III UZP 7/21. Również z tego powodu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest oczywiście uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie spełnia wymogów, by mogła być przyjęta do rozpoznania. Z treści wniosku skarżącego wynika, że – jego zdaniem - w sprawie występują trzy przesłanki, to jest: istotne zagadnienie prawne, rozbieżność w orzecznictwie sądów oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Chronologicznie rzecz ujmując, skarżący nie uprawdopodobnił podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim zbudowanie zagadnienia podmiotowego

w kierunku zakresu oddziaływania uchwały III UZP 7/21 zupełnie gubi uregulowania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (vide art. 7 tej ustawy). Po wtóre, skarżący nie dostrzega brzmienia art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1251). Już nawet pobieżna lektura wskazanych norm prawa materialnego pozwala stwierdzić, że po uchwale III UZP 7/21 nie ma wątpliwości co do zakresu podmiotowego, w jakim ona ma zastosowanie. Nie inaczej rzecz widział Sąd Najwyższy (zob. postanowienie z dnia 17 stycznia 2023 r., II USK 291/22, LEX nr 3459232).

W sprawie do doszło do ziszczenia się dyspozycji opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przywołanie na jej uzasadnienie orzeczeń sądów powszechnych i w kontrze uchwały III UZP 7/21 prowadzi do wniosku, że skarżący nie rozumie uregulowania opisanego w powołanym przepisie. Tymczasem warunki, jakie musi spełniać omawiana przesłanka są już utrwalone w orzecznictwie (vide: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Rolą Sądu Najwyższego jest zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne. Podjęcie takiej uchwały (tu w sprawie III UZP 7/21) zamyka problem rozbieżności, którzy zresztą nie może być rozumiany wertykalnie (sąd niższej instancji orzekł odmiennie od sądu wyżej instancji), bo rzeczą naturalną jest – w systemie apelacji pełnej – orzeczenie reformatoryjne w ramach sprawowanej kontroli instancyjnej.

W końcu skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone orzeczenie nie dokonało ułomnej, widocznej *prima facie*, wykładni prawa materialnego lub procesowego. W tego rodzaju sytuacji chodzi o wady obiektywnie błędne, które naruszają lub łamią powszechnie przyjęte metody interpretacji prawa. Tymczasem orzeczeniu Sądu Apelacyjnego nie sposób takich wad przypisać, chociażby już z przyczyn wyżej omówionych.

Stąd Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

[ms]